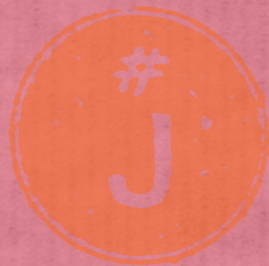

Joan Janer Rosselló

Rèquiem en lluna plena

Rosa d'Or de Poesia Popular (Glosat)
Premis Castellitx

ALGAIDA, 2020

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC2020-G-R-0311-0249

© del text: Joan Janer Rosselló

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2020

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Joan Janer Rosselló

Rèquiem en lluna plena

Rosa d'Or de Poesia Popular (Glosat)
Premis Castellitx

ALGAIDA, 2020

JOAN JANER ROSSELLÓ

Em dic Joan Janer Rosselló, som tècnic d'electromecànica industrial i un amant de la poesia i la literatura. Són col·laborador de la revista *Es Saig*, on des de fa uns anys hi publico una glosa cada mes. L'any 2014 vaig guanyar aquest mateix premi amb l'obra titulada *Desolació*, obra que parla d'un amor de joventut. Guanyar aquest any significa molt, ja que la glosa va dedicada a la meva estimada padrina Coloma que ens deixà ara fa set anys. Guanyar un premi amb el nom de Llorenç «Móra» és un honor i un orgull com a algaidí.

El glosat *Rèquiem en lluna plena*, de Joan Janer Rosselló, fou guardonat amb la Rosa d'Or de la Pau al XXXLII Premi Llorenç «Móra» de Poesia Popular (Glosat) dels Premis Castellitx 2020. En foren jurats, Ricard Martínez Pinyol i Miquel Serra Roig.

Rèquiem en lluna plena

Groguenc el càrritx, la roca
freda, pins esponerosos,
una creu nua i furiosos
els vents a l'alba. Colloca
la rosa trista, convoca
avantpassats i vola amunt.
Aquí queda el cos difunt,
consumint-se al panteó.
Per vós canta l'orfeó,
per vós toca aquell conjunt.

Feis-me entendre que el viatge
que ens conduirà a la mort,
serà com un brot de sort,
una llum dins un paratge.
Serà una bella imatge
d'arcàngels, cel i d'amor.
Serà una brillantor
d'astres inigualables,
un contrast abstracte als sables
d'eterna i crua foscor.

Cada nit tombada al llit,
al retrat antic parlàveu,
al pare li confessàveu
el transcorregut patit.
Rosari adolorit,
sola amb ell per mi resàreu
i a un paper escrit em deixàreu
constància del trist final.
A un paper escrit em deixàreu,
notes tènues que em fan mal.

Encara ara l'oncle ve,
a voltejar la figuera.
Encara ara per Sant Pere,
tot gojós omple el paner.
La figuera aguanta i sé,
que en nom vostre ens protegeix,
esponerosa abasteix
del seu fruit inigualable,
dolça joia admirable
que aclivellada llueix.

La butaca ja no hi és,
la pedra fa lluir l'arc,
la casa ara n'és el marc
on de vós no en queda res.
Tant de bo un darrer bes,
una darrera rialla,
la història d'una rondalla,
una tarda més amb vós.
El meu crit és abismós,
l'enyorança en mi s'encalla.

Rèquiem en lluna plena

Acorada tinc l'espasa
dins el cor i pensament meu,
sols per vós pregaré a Déu,
per la pàtria llisa i rasa.
Per vós quan arrib a casa
bes el solitari anell.
Un cant desolat d'ocell,
em fa perdre l'alegria.
La terra impune congria,
tes restes d'os i de pell.

Les òlibes han callat
i qui sap si de per vida.
Vostra vida s'ha abolida,
el poble ha canviat.
Al quartet guard el retrat
i a un calaix trist les ulleres,
que han quedat com a porgueres
dins el garbell del meu món.
Ara tes paraules són,
les més humils amitgeres.

Vostre cos quiet dins la caixa,
sense vida em feu plorar,
convençut, trist vaig besar,
vostre front a la part baixa.
Es féu molt llarg l'horabaixa,
es féu dur l'enterrament.
Àvia sempre us tinc present,
sou ara una au condormida,
sou l'amulet de ma vida
que em recolza en tot moment.

JOAN JANER ROSSELLÓ

Dins el cel les branques nues,
a la terra el cor latent,
l'esclator del pensament,
el nedar de les llampugues.
Vostra cara sense arrues,
una rosa a finals d'any.
Mon amor que a vós pertany,
l'equilibri al mes d'octubre,
el pi ver, el bosc lúgubre,
la blanca lluna que us plany.

